

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., Wydział VII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Larysa Ludwiczak

Protokolant: sekretarz sądowy Artur Opic

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2023 r. w Poznaniu

na rozprawie

w sprawie z powództwa Województwa (...)

przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)

i Państwowemu Gospodarstwu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) w W. na rzecz powoda kwotę 68.898,61 zł (sześćdziesiąt osiem tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 maja 2019 r. do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) w W. na rzecz powoda kwotę 8.845 zł (osiem tysięcy osiemset czterdzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...) kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia Larysa Ludwiczak

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 lutego 2023 r.

Pozwem wniesionym w dniu 26 maja 2020 r. Województwo (...) wniosło o zasądzenie od Skarbu Państwa – Wojewody (...) i Państwowego Gospodarstwa (...) solidarnie kwoty 68.898,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 marca 2018 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanych zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 29 marca 2018 r. powód wypłacił z budżetu Województwa (...) dodatkowe wynagrodzenie za rok 2017 r. w kwocie 68.898,61 zł względem 23 pracowników pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...). Powód wyjaśnił, iż z dniem 1 stycznia 2018 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. został zlikwidowany, a w jego miejsce wstąpił pozwany – Państwowe Gospodarstwo (...), które przejęło pracowników powoda. Przez cały okres zatrudnienia w (...) Zarządzie Melioracji i (...) w P. pracownicy ci wykonywali wyłącznie zadania zlecone z

zakresu administracji rządowej, a należne im wynagrodzenie, w tym dodatkowe wynagrodzenie roczne, finansowane było z dotacji celowej z budżetu państwa przekazywanej przez Skarb Państwa.

W dniu 19 lipca 2017 r. powód zgłosił Skarbowi Państwa uwzględnienie w projekcie budżetu państwa na 2018 r. dodatkowej kwoty na dodatkowe wynagrodzenia roczne. Pozwany w piśmie z dnia 20 października 2017 r. potwierdził przyjęcie założeń do projektu ustawy budżetowej na realizację wyżej wskazanych zadań. Powód wystąpił o zwrot środków wypłaconych z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego pracownikom pozwanego. Wojewoda (...) odmówił zwrotu wypłaconych przez powoda środków, twierdząc, że sprawa wypłaty dodatkowego wynagrodzenia należy do kompetencji Państwowego Gospodarstwa (...), które również odmówiło zwrotu tej należności (k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Wojewoda (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że obowiązek zapłaty dochodzonego roszczenia ciąży wyłącznie na Państwowym Gospodarstwie (...), ponieważ przejęło ono pracowników, którym powód wypłacił dodatkowe roczne wynagrodzenie. Stwierdził, iż wbrew twierdzeniom powoda z przedstawionych przez niego dokumentów nie wynika, aby zgłosił on pozwanemu zapotrzebowanie w projekcie budżetu na 2018 r. planowanej kwoty na wynagrodzenia roczne, a pozwany potwierdził przyjęcie założeń na realizację wyżej wskazanych zadań. Wskazał, iż treści pisma z dnia 3 listopada 2019 r. nie wynika, iż środki zostały przekazane na dodatkowe wynagrodzenia. Wyjaśnił, iż kwota wynagrodzenia są oznaczone „§” z początkową cyfrą 4 (k. 52-53).

W odpowiedzi na pozew Państwowe Gospodarstwo (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda oraz drugiego pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł zarzut braku legitymacji procesowej biernej. Wskazał, że przejście pracowników do Państwowego Gospodarstwa (...) nie wyłączało odpowiedzialności samorządu województwa za zobowiązania jego własnych jednostek organizacyjnych, które nie były samorządowymi osobami prawnymi. Stwierdził, iż żądanie powoda jest nieuzasadnione wobec otrzymywania przez poszczególne samorządy wojewódzkie środków ze Skarbu Państwa na wynagrodzenia pracowników jednostek związanych z gospodarką wodną dla podległych im do dnia 31 grudnia 2017 r. Zdaniem pozwanego, ewentualny brak przekazania przez Skarb Państwa w 2018 r. dotacji za 2017 r. nie stanowi podstawy do kierowania roszczeń względem PGW Wody Polskie, jako odrębnej od Skarbu Państwa osoby prawnej. Podniósł, że powód nie wykazał roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości. Stwierdził, iż wypłata „trzynastego wynagrodzenia” obciążała powoda jako pracodawcę, który zatrudniał pracowników do końca 2017 r. Wyjaśnił, iż zgodnie z ustawą z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym zobowiązanie pracodawcy zaistniało w dniu 31 grudnia 2017 r., a jedynie stało się wymagalne w kolejnym roku (k. 71-76).

W piśmie z dnia 12 listopada 2021 r. powód wskazał, iż dokonanie podziału z dotacji celowej na poszczególne paragrafy klasyfikacji budżetowej następuje dopiero na etapie sporządzania planu finansowego jednostki. Podniósł, że z przedłożonego Planu (...) jednostki na 2018 r. oraz załącznika do uchwały Sejmiku Województwa (...) nr XXXIX/939/17 z dnia 18 grudnia 2017 r. w sprawie uchwały budżetowej, wynika że kwota zaplanowanej dotacji w wysokości 11.983 została przeznaczona między innymi na „Dodatkowe wynagrodzenie roczne”, które zostało oznaczone pod § 4040. Uchwalona przez Sejm wersja budżetu państwa, w której zabezpieczono środki dotacji celowej na 2018 r. m.in. tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. uległa zmianie dopiero we wrześniu 2018 r. W związku z wejściem w życie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 września 2018 r. w sprawie przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym wynagrodzeń, na rok 2018 (Dz.U., poz. 1774) dokonano przeniesienia planowanych wydatków budżetowych m.in. w części 85/30 Województwo (...). W związku z tym w dniu 8 października 2018 r. powód otrzymał od Wojewody (...) pismo z dnia 4 października 2018 r. w sprawie zmniejszenia dotacji celowej na 2018 r. w dziale 01, rozdziale 01008 dla Samorządu Województwa (...) o kwotę 16.559.072 zł, z tego w § 2210 o kwotę 11.883.072 zł. Z treści ww. pisma wynika, że zmniejszenie planowanych wydatków jest spowodowane przejęciem przez Państwowe Gospodarstwo (...) zadań w zakresie melioracji wodnych i utrzymania wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa.

Powód podniósł, że dochodzona kwota stanowi nienależne świadczenie, które zostało spełnione z zastrzeżeniem zwrotu. Podał, że (...) w P. został stworzony tylko i wyłącznie w celu realizowania zadań z zakresu administracji rządowej. Cała struktura tej jednostki została zlikwidowana na skutek utworzenia PGW Wody Polskie, który z mocy prawa przejął zarówno realizowane przez tę jednostkę zadania, jak i zatrudnionych w niej pracowników, mienie ruchome oraz środki trwałe (k. 102-132).

W piśmie z dnia 16 maja 2022 r. pozwany Państwowe Gospodarstwo (...) stwierdził, że wypłacenie przez powoda wynagrodzenia z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. stanowi realizację długu materialnie i formalnie własnego z zastrzeżeniem, iż w części dotyczącej zadań zleconych przez Skarb Państwa, to SP powinien zapewnić finansowanie zlecenia, a nie odrębna od Skarbu Państwa osoba prawna. Wskazał, iż w okresie objętym pozwem obowiązywała inna struktura organizacyjna pomiotów realizujących zadania z zakresu gospodarki wodnej. Podkreślił, iż Zarządy Melioracji i (...) na terenie kraju były samorządowymi jednostkami organizacyjnymi w ramach poszczególnych samorządów wojewódzkich i realizowały zadania z zakresu gospodarki wodnej, jako zadania z zakresu administracji rządowej w oparciu o dotacje przekazywane samorządom wojewódzkim za pośrednictwem wojewodów. Podniósł, iż przedmiot postępowania dotyczy roszczeń z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r., a więc za okres w którym wszyscy pracownicy, o których mowa w żądaniu pozwu byli pracownikami jednostki organizacyjnej Województwa (...) i za zobowiązania w znaczeniu materialnym i formalnym odpowiedzialność ponosi powód (k. 232-237).

Na rozprawie w dniu 21 lipca 2022 r. pełnomocnik pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) podniósł, że w dacie powstania zobowiązania, którego dotyczy powództwo i wypłaty istniał wciąż podmiot, który był poprzednim pracodawcą, jak również podmiot odpowiedzialny za jego zobowiązanie i to na nim spoczywał obowiązek zapłaty, a ewentualna odpowiedzialność Państwowego Gospodarstwa (...) mogła mieć charakter wyłącznie formalny. Z uwagi na fakt, że odpowiedzialność ta miałyby wówczas charakter odpowiedzialności in solidum, to zobowiązanie wygasłoby po realizacji przez pierwotnie obowiązane (k. 246-247).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Do dnia 31 grudnia 2017 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. stanowił jednostkę budżetową Województwa (...). Nadzór zwierzchni na tą jednostkę sprawował Zarząd Województwa (...). (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. wykonywał wyłącznie zadania zlecone z zakresu administracji rządowej. Wynagrodzenia pracowników, w tym dodatkowe wynagrodzenia roczne, były wypłacane z dotacji celowej wypłacanej przez Wojewodę (...).

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: uchwała nr II/23/20 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 grudnia 2010 r. wraz z uzasadnieniem i załącznikiem (k. 217-219), uchwała nr XXII 374/12 Sejmiku Województwa (...) z dnia 25 maja 2012 r. wraz z uzasadnieniem i załącznikiem (k. 220-222), zeznania świadka A. B. (k. 227-228), zeznania C. S. (1) (k. 228-229), zeznania świadka J. H. (k. 296)

W dniu 19 lipca 2017 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. zgłosił Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) uwzględnienie w projekcie budżetu państwa na 2018 r. kwoty na dodatkowe wynagrodzenia roczne jego pracowników za 2017 r.

Wojewoda (...) w piśmie z dnia 20 października 2017 r. poinformował Marszałka Województwa (...) o przyjętych w projekcie ustawy budżetowej na 2018 r. kwotach dochodów związanych z realizacją zadań z zakresu administracji rządowej, kwotach dotacji celowych na wykonywane przez Samorząd Województwa (...) zadania z zakresu administracji rządowej oraz kwotach dotacji celowych na realizację zadań własnych.

(...) Urząd Wojewódzki w P. w piśmie z dnia 3 listopada 2017 r. poinformował (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. o przyjętych w projekcie ustawy budżetowej na 2018 r. kwotach dochodów i wydatków przeznaczonych na realizację zadań z zakresu administracji rządowej. Podał, iż na wydatki przeznaczono kwotę 16.709.000 zł, w tym na dotacje oznaczone § 2210 kwotę 11.983.000 zł. Jednocześnie wezwano jednostkę do przedstawienia projektu planu wydatków na 2018 r. do dnia 10 listopada 2017 r.

(...) Zarząd Melioracji i (...) w dniu 10 listopada 2017 r. przesłał do (...) Urzędu Wojewódzkiego projekt planu dochodów i wydatków budżetowych na 2018 r., który uwzględniał w ramach wydatków dotacje celowe przekazane z budżetu państwa na zadania bieżące z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez samorząd województwa w kwocie 11.983.000 zł (§ 2200).

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: pismo z dnia 19 lipca 2017 r. wraz z załącznikiem nr 36 (...) (k. 8-9), pismo z dnia 20 października 2017 r. nr FB-I.3110.5.2017.4 (k. 10-11, 58-59), pismo z dnia 3 listopada 2017 r. nr IR-VIII.3110.11.2017.10 (k. 12), pismo z dnia 10 listopada 2017 r. wraz z tabelą (k. 13), plan finansowy (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. z dnia 21 listopada 2017 r. (k. 14-16), pismo z dnia 23 października 2017 r. DF-II-1.3020.31.2017 (k. 133), plan finansowy jednostki na 2018 r. (k. 134)

W dniu 18 grudnia 2017 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr XXXIX 939/17, w której ustalił łączną kwotę dochodów budżetu Województwa (...) na 2018 r. w łącznej kwocie 1.555.688.911,72 zł, w tym na zadania z zakresu administracji rządowej dotyczące Melioracji Wodnej kwotę 16.717.450 zł, z czego kwota 11.983.000 zł stanowiła dotacje celowe otrzymane z budżetu państwa na zadania bieżące z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez samorząd województwa.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: uchwała Sejmiku Województwa (...) nr XXXIX 939/17 z dnia 18 grudnia 2017 r. (k. 135-137)

W związku z przekazaniem zadań z zakresu gospodarki wodnej i melioracji Nowoutworzonemu Państwowemu Gospodarstwu (...) z dniem 1 stycznia 2018 r., uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr XXXVII/891/17 z dnia 23 października 2017 r. likwidacji uległa jednostka budżetowa Województwa (...) Zarząd Melioracji i (...) w P., przy czym dzień rozpoczęcia likwidacji wyznaczono na 1 stycznia 2018 r., a zakończenia likwidacji na 31 grudnia 2018 r. Uchwałą numer (...) z dnia 29 października 2018 r. zmieniono termin zakończenia likwidacji na dzień 30 września 2019 r.

Nowoutworzonemu Państwowemu Gospodarstwu (...) został oddany pojazd ciężarowy marki V. typ Transporter 2,5 (...) przekazany przez Ministra Środowiska do zwalczania i przeciwdziałania powodziom, urządzenia niezbędne do wykonywania powierzonych zadań, tj. jazy i wały przeciwpowodziowe, które były niezbędne do realizacji przekazanych zadań.

Państwowe Gospodarstwo (...) zwróciło się do (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. o przekazanie kart wynagrodzeń oraz kartotek zasiłkowych przejętych pracowników. Dokumenty te zostały przekazane. Na mocy szeregu darowizn przekazane zostało również mienie ruchome, tj. biurka, krzesła, szafy, aparat telefoniczne, samochód osobowy oraz urządzenia stanowiące elementy „Zintegrowanego systemu monitorowania i sterowania urządzeniami przeciwpowodziowymi Województwa (...)”.

Państwowe Gospodarstwo (...) nie zostało wyposażone w żadne składniki mienia ponad tymi, które zostały stanowił wcześniej własność (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. i które zostały przez niego przekazane.

Okoliczności częściowo bezsporne, a nadto dowód: Uchwała Sejmiku Województwa (...) nr XXXVII/891/17 z dnia 23 października 2017 r. w sprawie likwidacji (...) wraz z uzasadnieniem (k. 181), uchwała nr LI/1149/18 Sejmiku Województwa (...) z dnia 29 października 2018 r. wraz z uzasadnieniem (k. 182-183), pismo z dnia 17 sierpnia 2018 r. PO.REP. (...).JC (k. 171), lista pracowników (k. 172-175), pismo Ministra Środowiska z dnia 6 września 2017 r. (...).0230.214.2017 (k. 176-178), pismo pełnomocnika ds. organizacji (...) z dnia 8 września 2017 r. (k. 187), Uchwała nr 5817/2018 Zarządu Województwa (...) z dnia 31 sierpnia 2018 w sprawie wyrażenia zgody nieodpłatnie przekazania pojazdu wraz z załącznikiem (k. 188-191), korespondencja i protokoły dot. wykonania usługi informatycznej w związku z przeniesieniem zakładu (k. 19-21), teczki od 1-10 przy okładce akt zawierające w szczególności protokoły zdawczo-odbiorcze, zeznania świadka D. S. (k. 377-378), zeznania świadka M. B. (k. 377-378)

W Ustawie budżetowej z dnia 1 lutego 2018 r. (Dz. U. poz. 291) na 2018 rok została zaplanowana dotacja celowa dla Województwa (...) w wysokości 11.983.000 zł na realizację zadań z zakresu melioracji wodnych.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: pismo Departamentu Finansów Urzędu Marszałkowskiego DF-II-1.3020.31.2017 z dnia 23 października 2017 r. (k. 133), ustawa budżetowa wraz z tabelą (k. 141-149), uzasadnienie do ustawy budżetowej (k. 67-68), projekt planu (k. 69)

Zapotrzebowanie na dotację celową obejmującą wynagrodzenia dodatkowe dla pracowników za poprzedni rok (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. zgłaszał każdorazowo w następnym roku. W styczniu danego roku sejmik województwa podejmował uchwałę o przyznaniu dotacji, na podstawie której można było złożyć zapotrzebowanie zgodnie z planem. W 2018 r. nie przekazano jednostce decyzji o podjęciu uchwały.

W 2018 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. nie otrzymał dotacji z budżetu Państwa na 2018 r., która mogłaby być przeznaczona na wypłatę dodatkowych wynagrodzeń rocznych za 2017 r., ponieważ znajdował się w tym czasie w stanie likwidacji, nie miał już w budżecie państwa rozdziału 1008, który obejmował pracowników przepompowni. Zapotrzebowanie na wypłatę dotacji celowej należało zgłosić w 2018 r.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadka G. Ż. (k. 376-377)

Pismem z dnia 21 lutego 2018 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w likwidacji w P. zwrócił się do Wojewody (...) o przekazanie środków w kwocie 76.387,55 zł na wypłatę dodatkowego wynagrodzenia rocznego wraz z pochodnym za 2017 r. dla 23 pracowników, których wynagrodzenia do 31 grudnia 2017 r. były finansowane z dotacji celowej z budżetu państwa na zadania z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone samorządowi województwa, a z dniem 1 stycznia 2018 r. zgodnie z ustawą Prawo Wodne art. 542 stali się pracownikami Państwowego Gospodarstwa (...).

Pismem z dnia 26 lutego 2018 r. Wojewoda (...) przekazał do Prezesa Państwowego Gospodarstwa (...) wniosek Likwidatora (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. o wypłatę dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r.

Wojewoda (...) oraz Państwowe Gospodarstwo (...) odmówili wypłaty ww. pracownikom dodatkowego rocznego wynagrodzenia za 2017 r.

W dniu 29 marca 2018 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. wypłacił względem ww. 23 byłych pracowników przepompowni (zatrudnionym w oddziale (...)) kwotę 68.898,61 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r., przy czym wypłata nastąpiła za zastrzeżeniem zwrotu, ze środków budżetu województwa (...).

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: pismo z dnia 21 lutego 2018 r. (k. 17, 57), pismo z dnia 26 lutego 2018 r. (k. 18, 56), lista numer (...) „lista wypłat – marzec 2018” z dnia 29 marca 2018 r. (k. 155-156, 164-168, 158-159, 169-170), lista numer „lista wypłat – marzec 2018” z dnia 30 października 2018 r. (k. 5), lista numer „lista wypłat – marzec 2018” z dnia 31 października 2018 r. (k. 6), podsumowanie kosztów ZUS w marcu 2018 r. (k. 7), polecenie księgowania nr 5 (...) (k. 157), polecenia księgowania nr 5PL(...) (k. 160), wyciąg bankowy (k. 161-163), pismo PGW Wody Polskie (k. 22), zeznania świadka A. B. (k. 227-228), zeznania C. S. (1) (k. 228-229), , zeznania świadka M. Ż. (k. 229-230)

Pracownicy, którym wypłacono dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2017 r. byli zatrudnieni w (...) Zarządzie Melioracji i (...) w P. przez cały 2017 r., a nadto zajmowali się wyłącznie utrzymaniem urządzeń pompowych w regionie (...). Na wykonywanie tych zadań środki finansowe zapewniał Skarb Państwa, przy czym były one przekazywane z budżetu państwa w postaci dotacji celowych.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadka A. B. (k. 227-228), zeznania C. S. (1) (k. 228-229), zeznania świadka M. Ż. (k. 229-230), zeznania świadka G. Ż. (k. 376-377), teczki od 1-10 znajdujące się przy okładce akt sprawy

Likwidator (...) Zarządu Melioracji i (...) w likwidacji w P. w dniu 20 kwietnia 2018 r. sformułował pismo, w którym zwrócił się do Państwowego Gospodarstwa (...) o zwrot kwoty 68.898,61 zł na rachunek Województwa (...) z tytułu

wypłaconych 23 pracownikom Państwowego Gospodarstwa (...) w P. z budżetu Województwa (...) dodatkowych wynagrodzeń rocznych za 2017 r.

Wicemarszałek Województwa (...) w dniu 23 kwietnia 2018 r. sformułował pismo, w którym zwrócił się do Prezesa Państwowego Gospodarstwa (...) o zwrot wydatków poniesionych na dodatkowy wynagrodzenie roczne wraz z pochodnymi, wypłaconego pracownikom Państwowego Gospodarstwa (...).

Dowód: pismo z dnia 20 kwietnia 2018 r. (k. 23, 179), pismo z dnia 23 kwietnia 2018 r. (k. 180)

W dniu 7 września 2018 r. weszło w życie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym wynagrodzeń na 2018 r. (Dz. U. poz.1774).

Pismem z dnia 4 października 2018 r. Wojewoda (...) zawiadomił Marszałka Województwa (...), iż na mocy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 września 2018 r. oraz decyzji Ministra Finansów z dnia 28 września 2018 r. nr MF/BP6. (...).10.7.2018. (...) zmniejszony został plan dotacji celowych na 2018 r. przeznaczonej na realizację zadań z zakresu administracji rządowej dotyczący Melioracji wodnych z kwoty 11.983.000 zł do kwoty 149.928,22 zł. Poinformowano, iż zmniejszenie dotacji spowodowane jest przejęciem przez Państwowe Gospodarstwo (...) zadań w zakresie programowania, planowania i nadzorowania wykonania urzędzeń melioracji wodnych i utrzymania wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa.

W dniu 29 października 2018 r. Zarząd Województwa (...) podjął uchwałę nr 6068/2018 w sprawie zmiany planu dochodów i wydatków budżetu Województwa (...) na rok 2018 z związku ze zmniejszeniem wysokości dotacji celowej.

W związku ze zmniejszeniem wysokości dotacji celowej (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. dokonał korekty planu finansowego jednostki na 2018 r.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: pismo z dnia 4 października 2018 r. (k. 138), wydruk Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 września 2018 r. w sprawie przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych (k. 150-153), uchwała nr 6068/18 Zarządu Województwa (...) z dnia 29 października 2018 r. (k. 139-140), skorygowany plan finansowy na rok 2018 r. (k. 153)

W dniu 20 lutego 2019 r. Województwo (...) złożyło do Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P. wniosek o zawezwanie do próby ugodowej odnośnie roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie względem Skarbu Państwa – Wojewody (...) i Państwowego Gospodarstwa (...). Sprawa została zarejestrowana pod sygn. VII Co 160/19. Odpis wniosku został doręczony Państwowemu Gospodarstwu (...) w dniu 23 maja 2019 r. W dniu 23 września 2019 r. miało miejsce posiedzenie jawne, jednak do zawarcia ugody nie doszło.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wniosek o zawezwanie do próby ugodowej (k. 3-4 akt o sygn. VII Co 160/19), potwierdzenie doręczenia (k. 17 akt o sygn. VII Co 160/19), protokół posiedzenia (k. 27 akt o sygn. VII Co 160/19)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przepisów art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c., wskazanych wyżej dokumentów, zeznań świadków M. Ż., C. S. (2), A. B., G. Ż., , J. H. oraz częściowo świadków D. S. i M. B..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. Ż., C. S. (2), A. B., G. Ż. oraz J. H. ocenił jako spójne, logiczne, spontaniczne oraz znajdujące oparcie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd ocenił pozytywnie. Świadkowie przez długi czas pracowali w zlikwidowanej jednostce budżetowej oraz pełnili w niej (jak również w jednostkach będących jej poprzednikami prawnymi) funkcje zarządcze i kierownicze (natomiast świadek G. Ż. funkcję głównej księgowej). Posiadali zatem pełną, bezpośrednią wiedzę, co do funkcjonowania jednostki oraz przebiegu zdarzeń dotyczących wypłaty spornych środków. W szczególności pozwoliły one na ustalenie stanu faktycznego w zakresie tego, że jednostka ta mimo, że stanowiła samorządową jednostkę budżetową, to została utworzona tylko i wyłącznie dla realizacji zadań zleconych z zakresu administracji rządowej (w zakresie melioracji wodnej) i w całości była rozliczana ze środków pochodzących z dotacji celowych z budżetu państwa. Natomiast z chwilą powstania Państwowego Gospodarstwa (...) wszyscy pracownicy, zadania, środki i infrastruktura zostały przekazane temu podmiotowi.

Zeznania świadka G. Ż. przyczyniły się również do ustalenia stanu faktycznego w zakresie dotyczącym sposobu rozliczeń dotacji za dodatkowe wynagrodzenia.

Zeznania świadków D. S. i M. B. okazały się przydatne do ustalenia stanu faktycznego, w zakresie w jakim wskazali, że (...) Wody Polskie nie zostało wyposażone w żadne składniki mienia poza tymi, które zostały przekazane przez jednostki przejęte przez nową strukturę. W pozostałej części stanowiły one jedynie opinię świadków.

Na rozprawie w dniu 25 października 2022 r. Sąd na podstawie art. 2352 § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominął dowody i wnioski zawarte w pkt od 1 do 13 oraz od 16 do 17 odpowiedzi na pozew pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) oraz w pkt 4 i 5 pisma powoda z dnia 12 listopada 2021 r. (k. 375), albowiem dotyczyły one w zdecydowanej części okoliczności bezspornych między stronami postępowania. Ponadto część dokumentów, o złożeniu których wnosił pełnomocnik pozwanego PGW Wody Polskie znajduje się już w aktach sprawy. Podkreślić należy, że z pism procesowych składanych w toku postępowania brak twierdzeń, których miałyby dowodzić pozostałe zgłaszane wnioski. Ubocznie wskazać należy, że wbrew pogładowi strony pozwanej istota sporu nie sprowadza się do tego, czy wszystkie składniki majątkowe, którymi dysponowała zlikwidowana jednostka budżetowa zostały przekazane nowopowstałemu podmiotowi. Wiadomym jest, że jednostka budżetowa podlegała samorządowi wojewódzkiemu i częściowo udostępnione zostały jej pomieszczenia oraz środki trwałe samorządu. Istotne jest natomiast to, czy wszystkie środki majątkowe niezbędne do realizacji zadań zleconych z zakresu administracji rządowej dotyczące melioracji wodnej wraz z pracownikami wykonującymi te zadania zostały przekazane PGW Wody Polskie. A co do tego nie ma w sprawie sporu. Cała infrastruktura dotycząca urządzeń wodnych została przekazana. Potwierdzają to też dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz zeznania świadków, których zeznania zostały ocenione przez Sąd jako wiarygodne i które korelowały wzajemnie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo względem pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości, natomiast względem pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...) podlegało oddaleniu w całości.

Na wstępie wskazać należy, że na mocy art. 11 ust. 1 ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustawy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), Sąd rozpoznając sprawę stosował regulacje proceduralne w brzmieniu nadanym nowelizacją, która weszła w życie w dniu 7 listopada 2019 r.

W niniejszej sprawie Województwo (...) wniosło o zasądzenie od pozwanych Skarbu Państwa – Wojewody (...) i Państwowego Gospodarstwa (...) solidarnie kwoty 68.898,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 30 marca 2018 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda w związku wypłatą trzynastego wynagrodzenia za 2017 r. dla 23 jego byłych pracowników, którzy z dniem 1 stycznia 2018 r. stali się pracownikami Państwowego Gospodarstwa (...).

Powód wskazał, że zobowiązanie Skarbu Państwa do zwrotu uiszczonego przez niego wynagrodzenia dodatkowego wynika z przepisu art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U.2018 poz.317), natomiast pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) - wobec przejęcia przez niego pracowników zlikwidowanego (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. - z przepisu art. 231 k.p. w zw. z art. 542 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 2268 ze zm.).

Na wstępie wskazać należy, że dniu 1 stycznia 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo Wodne (Dz.U. z 2017 r. poz. 1566 ze zm., zwana dalej: „pr.w.”). Na podstawie art. 525 ust. 1 pr. w. z dniem wejścia w życie ustawy doszło do zniesienia Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej, zaś na podstawie ust. 2, utworzone zostało Państwowe Gospodarstwo (...), które zgodnie z art. 526 pr.w. z dniem wejścia w życie ustawy, przejęło wykonywanie zadań dotychczasowego Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej jak również

marszałków województw, związanych z utrzymaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną i inwestycjami w gospodarce wodnej.

Do wejścia w życie ww. ustawy w Województwie (...) zadania związane z wodami realizowane były przez (...) Zarząd Melioracji i (...) w P., będący samorządową jednostką budżetową, wykonującą w imieniu marszałka województwa (...) zadania z zakresu wykonywania przez marszałka województwa praw właścicielskich w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa, istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa oraz w stosunku do pozostałych wód nie podlegających zarządzeniu przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej lub Dyrektorów Parków Narodowych. Zadania te realizowane były jako zadania z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa, a przedmiotowa jednostka budżetowa została utworzona tylko i wyłącznie w celu wykonywania tych zadań.

Na mocy przepisu art. 542 ust. 4 pkt 1 pr.w. dotychczasowi pracownicy (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. z dniem 1 stycznia 2018 r. stali się pracownikami Państwowego Gospodarstwa (...).

Na mocy uchwały Sejmiku Województwa (...) nr XXXVII/891/17 z dnia 23 października 2017 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. został postawiony w stan likwidacji.

Zgodnie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1260 ze zm.) pracownikowi samorządowemu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, dodatek za wieloletnią pracę, nagroda jubileuszowa oraz jednorazowa odprawa w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Tymi przepisami odrębnymi są zaś przepisy ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej z dnia 12 grudnia 1997 r. (Dz.U. Nr 160, poz. 1080), która w art. 2 ust. 1 stanowi, że pracownik nabywa prawo do wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości po przepracowaniu u danego pracodawcy całego roku kalendarzowego. W myśl art. 5 ust. 2 wyżej wskazanej ustawy wynagrodzenie roczne wypłaca się nie później niż w ciągu pierwszych trzech miesięcy roku kalendarzowego następującego po roku, za który przysługuje to wynagrodzenie.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego pracownik nabywa prawo do świadczenia uzależnionego od przepracowania określonego czasu w ostatnim dniu tak oznaczonego terminu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 1999 r., sygn. akt I PZP 16/91, Lex).

W niniejszej sprawie prawo pracowników do wynagrodzenia za 2017 r. powstało zatem w czasie, gdy byli zatrudnieni przez (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. (w dniu 31 grudnia 2017 r.), natomiast stało się wymagalne w czasie, gdy byli zatrudnieni przez Państwowe Gospodarstwo (...) (w dniu 1 kwietnia 2018 r.).

I. Odpowiedzialność Państwowego Gospodarstwa (...):

W myśl art. 542 pr.w. przepis art. 231 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy stosuje się odpowiednio. Według art. 231 § 1 i 2 k.p. w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, przy czym za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego przejęcie zadań (kompetencji) w przypadku pracodawcy realizującego cele publiczne również jest przejściem zakładu pracy w znaczeniu przedmiotowym, rozumianym jako placówka zatrudnienia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2000 r., sygn. III ZP 20/99, Lex).

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie doszło do przejścia całego zakładu w rozumieniu 231 § 1 k.p., a w konsekwencji pozwany Państwowe Gospodarstwo (...) odpowiada za zobowiązania względem przejętych pracowników w całości, samodzielnie także za okres przed przejęciem.

Do przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w rozumieniu przywołanego przepisu dochodzi, gdy dotychczasowy pracodawca przestaje istnieć zarówno w sensie prawnym, jak i faktycznym. W następstwie dokonanego

przekształcenia pracownicy stają się z mocy prawa stronami stosunków pracy z nowym pracodawcą, który ponosi odpowiedzialność za zobowiązania wynikające ze stosunków pracy powstałe przed przejściem na niego dotychczasowego zakładu pracy.

W niniejszym stanie faktycznym doszło natomiast do przejścia przez PGW Wody Polskie wszystkich zadań realizowanych dotąd przez (...) Zarząd Melioracji i (...) w P., wszystkich zatrudnionych w tej jednostce pracowników wykonujących te zadania, całej infrastruktury niezbędnej do ich wykonywania, a także - na mocy szeregu darowizn - zdecydowanej części składników majątkowych likwidowanego zakładu (tj. biurka, krzesła, szafy, aparat telefoniczne, samochód osobowy oraz urządzenia stanowiące elementy „Zintegrowanego systemu monitorowania i sterowania urządzeniami przeciwpowodziowymi Województwa (...)”). Postępowanie likwidacyjne (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. miało natomiast na celu przede wszystkim przeprowadzenie czynności związanych z przekazaniem pozwanemu składników mienia Skarbu Państwa, będących w zasobach Marszałka Województwa, kiedy wykonywał zadania z zakresu gospodarki wodnej, powierzone mu w latach 1999-2017.

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego PGW Wody Polskie względem przejętych pracowników stanowił zatem art. 542 ust. 2 i 5 pr.w. w zw. z art. 231 § 1 k.p.

II. Odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...)

Stosownie do przepisu art. 40 § 21 zdanie 1 k.c. Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania państwowych osób prawnych. Państwowe Gospodarstwo (...) stanowią państwową osobę prawną. Tym samym Skarb Państwa – Wojewoda (...) nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania Państwowego Gospodarstwa (...).

Zgodnie z treścią art. 49 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. Nr 203, poz. 1966 ze zm.) jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania zlecone z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań. Dotacje celowe są przekazywane przez wojewodów, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej, na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Według art. 109 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.) ustawa budżetowa jest podstawą gospodarki finansowej państwa w danym roku budżetowym. Ustawa budżetowa jest uchwalana na okres roku budżetowego. Rokiem budżetowym jest rok kalendarzowy.

Bezspornie powód na realizację zadań zleconych z zakresu administracji rządowej i zadania własne otrzymywał dotacje z budżetu państwa. Dotacje te są jednak dotacjami celowymi i rozliczanymi rocznie, przy czym niewykorzystana część podlega zwrotowi do budżetu Skarbu Państwa. Jak już wskazano wyżej roszczenie pracowników o wypłatę dodatkowego wynagrodzenia za 2017 r. stało się wymagalne w 2018 r. Brak było zatem podstaw prawnych do przeznaczenia przez powoda na ten cel jakichkolwiek środków pochodzących z dotacji zaplanowanej na 2017 r. Powód nie mógł pozostawić tych środków w swojej dyspozycji na poczet przyszłych zobowiązań czy wydatków.

Ponadto wobec ustawowego wyłączenia z realizacji przez Województwo (...) zadań z zakresu prawa wodnego przejętych przez (...) Wody Polskie powód zasadnie nie otrzymał w 2018 r. dotacji, z której środki mogłyby przeznaczyć na wypłatę przedmiotowych dodatkowych wynagrodzeń dla byłych pracowników.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego kwota dotacji obejmująca środki na wypłatę rocznego dodatkowego wynagrodzenia dla tych pracowników na 2017 r. początkowo była przewidziana w ustawie budżetowej z dnia 11 stycznia 2018 r. Natomiast w związku z likwidacją (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. i przejściem jego zadań przez Państwowe Gospodarstwo (...) w zakresie programowania, planowania i nadzorowania wykonania urządzeń melioracji wodnych, kwota ta uległa zmniejszeniu, o czym świadczy treść pisma z dnia 4 października 2018 r. Wojewody (...). W dniu 29 października 2018 r. została podjęta uchwała nr 6068/2018 w sprawie zmiany planu dochodów i wydatków budżetu Województwa (...) w z związku ze zmniejszeniem wysokości dotacji celowej. Powód zapotrzebowanie na dotację w zakresie finansowania wynagrodzenia dodatkowego składał w następnym roku, co należy rozumieć w ten sposób, iż zapotrzebowanie na środki, które miały być przekazane pracownikom z tytułu

dotatkowego rocznego wynagrodzenia za 2017 r. należało zgłosić dopiero w 2018 r. Powód nie mógł zatem otrzymać dotacji, ponieważ z dniem 1 stycznia 2018 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. pozostawał w stanie likwidacji, nie wykonywał obowiązków ustawowych, lecz jedynie dokonywał czynności mających na celu przekazanie środków materialnych na rzecz Państwowego Gospodarstwa (...).

Z tego względu powództwo względem pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody (...) zostało oddalone, o czym orzeczono w punkcie 2. sentencji wyroku.

III. Odpowiedzialność „własna powoda”

Odnośnie zarzutu, że wypłata dodatkowego wynagrodzenia dla byłych pracowników (...) Zarządu Melioracji i (...) w P. należała do zobowiązań własnych powoda należy wskazać, że zasady odpowiedzialności poprzedniego i nowego pracodawcy reguluje art. 231 k.p., którego wykładnia i zastosowanie w niniejszej sprawie zostały przedstawione powyżej.

Ubocznie wskazać należy, że art. 542 ust. 5 pr.w. stanowi regulację szczególną w stosunku do przepisu art. 12 ust. 4 pkt 2 ustawy 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, w myśl którego należności i zobowiązania likwidowanej wojewódzkiej jednostki budżetowej przejmuje urząd odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego. Ponownie podkreślić bowiem należy, że likwidowana jednostka budżetowa nie wykonywała zadań własnych samorządu, lecz była utworzona tylko i wyłącznie w celu realizacji zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, które w całości były dotąd rozliczane z dotacji celowych ze Skarbu Państwa.

Ponadto wskazać należy, że uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2003 r. zapadła w sprawie o sygn. III CZP 64/03, na której treść powoływał się pozwany PGW Wody Polskie, dotyczy zupełnie innego stanu faktycznego. Po pierwsze brak było przepisu regulującego następstwo prawne w sposób tożsamy z mającym miejsce w niniejszej sprawie. Po drugie zgodnie z ww. uchwałą odpowiedzialność względem pracowników Samodzielnych Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej miał ponosić Skarb Państwa, natomiast podmioty te powstały z przekształcenia Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej prowadzonych w formie jednostki budżetowej Skarbu Państwa, nie zaś jednostki budżetowej działającej przy jednostce samorządu terytorialnego, realizującej zadania zlecone z zakresu administracji rządowej.

Podstawą zasądzenia dochodzonego roszczenia od pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) względem powoda stanowił art. 405 k.c., zgodnie z którym kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Przywołany przepis przewiduje trzy przesłanki: 1) korzyść musi być uzyskana bez podstawy prawnej, tzn. u jej podstaw nie leży ani czynność prawna, ani przepis ustawy, ani orzeczenie sądu lub decyzja administracyjna; 2) korzyść ma wartość majątkową, możliwą do określenia w pieniądzu; 3) korzyść została uzyskana kosztem innej osoby, co oznacza istnienie powiązania pomiędzy wzbogaceniem po jednej stronie, a zubożeniem po drugiej stronie.

Szczególnym rodzajem bezpodstawnego wzbogacenia jest tzw. świadczenie nienależne, o którym mowa w art. 410 k.c. a więc, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

W niniejszej sprawie powód wypłacił byłym pracownikom (...) Zarządu Melioracji i (...) w P., przejętym przez pozwanego, środki stanowiące należność z tytułu dodatkowego roszczenia rocznego za 2017 r. mimo, że nie miał ku temu prawnego obowiązku. Obowiązek ten, jak już wskazano wyżej, ciążył na pozwanym Państwowym Gospodarstwie (...). Podkreślić należy, że powód spełnił to świadczenie z zastrzeżeniem, że zwrotu środków będzie dochodził od pozwanego w postępowaniu sądowym, wobec czego brak jest podstaw do zastosowania art. 411 k.c. i przyjęcia, że powód nie może żądać zwrotu spełnionego świadczenia nienależnego.

Wskazać należy, że z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że powód wypłacił środki w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu względem osób zatrudnionych przez (...) w P. w 2017 r. Pozwany PGW Wody Polskie zakwestionował wprawdzie wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, wskazując, że powód nie wykazał, aby pracownicy, na rzecz których dokonał wypłaty dodatkowego wynagrodzenia byli uprawnieni do jego otrzymania. Ponadto bezspornym w sprawie pozostawało, że powód przed wytoczeniem powództwa przekazał pozwanemu całość akt pracowniczych przejętych pracowników. W tym stanie rzeczy to pozwany powinien wykazać, że poszczególnym pracownikom dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2017 r. nie przysługiwało, bądź przysługiwało w innej wysokości niż wypłacona przez powoda. Mimo możliwości weryfikacji posiadanej dokumentacji pozwany w żaden sposób nie uargumentował ani nie udowodnił wysuniętych przez siebie zarzutów, ograniczając się wyłącznie do negacji stanowiska powoda. Negację taką w świetle przedłożonego przez powoda materiału dowodowego uznać jednak należy za niewystarczającą dla skutecznego zakwestionowania wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia.

Mając na uwadze powyższe należało stwierdzić, że spełnione zostały wszystkie ww. przesłanki.

Na uwzględnienie nie zasługiwał natomiast podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia art. 5 k.c., zwłaszcza że pozwany - reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – nie wskazał nawet, o jakie zasady chodzi.

Podstawę roszczenia odsetkowego stanowiły przepisy art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 455 k.c.

Wskazać należy, że powód do akt sprawy przedłożył dwa dokumenty, datowane na 20 kwietnia 2018 r. i 23 kwietnia 2018 r., w których treści odpowiednio likwidator (...) Zarządu Melioracji i (...) w likwidacji w P. oraz wicemarszałek województwa (...) zwrócili się do Państwowego Gospodarstwa (...) o zwrot kwoty 68.898,61 zł z tytułu wypłaconych 23 pracownikom Państwowego Gospodarstwa (...) z budżetu Województwa (...) dodatkowych wynagrodzeń rocznych za 2017 r. W aktach sprawy brak jednak dowodów doręczenia tych pism adresatowi. W pozwie oraz pozostałych pismach procesowych złożonych przez powoda w toku procesu nie wskazano dat doręczenia tych pism, ani twierdzeń dotyczących wymagalności dochodzonego roszczenia, przez wzgląd na co brak możliwości uznania daty początkowej żądania odsetkowego za okoliczność bezsporną na mocy przepisów art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.

W dniu 20 lutego 2019 r. Województwo (...) złożyło do Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P. wniosek o zawezwanie do próby ugodowej odnośnie roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie względem Skarbu Państwa – Wojewody (...) i Państwowego Gospodarstwa (...). Sprawa została zarejestrowana pod sygn. VII Co 160/19. Odpis wniosku został doręczony Państwowemu Gospodarstwu (...) w dniu 23 maja 2019 r. W dniu 23 września 2019 r. miało miejsce posiedzenie jawne, jednak do zawarcia ugody nie doszło.

Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, że pierwszym momentem, kiedy pozwany Państwowe Gospodarstwo (...) został skutecznie wezwany do zapłaty był dzień 23 maja 2019 r.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego PGW Wody Polskie zarzutu przedawnienia należy wskazać, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 118 k.c., w brzmieniu obowiązującym od 9 lipca 2018 r., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata; jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Natomiast w myśl art. 118 k.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r., termin przedawnienia wynosił dziesięć lat. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, przy czym zgodnie z treścią art. 120 § 1 k.c. jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Według art. 121 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Zgodnie z art. 124 § 1 k.c., w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

W dniu 29 marca 2018 r. (...) Zarząd Melioracji i (...) w P. wypłacił względem 23 byłych pracowników przepompowni (zatrudnionym w oddziale (...)) kwotę 68.898,61 zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r., zatem pierwszym terminem, w którym możliwe było wezwanie pozwanego o zapłatę przez powoda był dzień 30 marca 2018 r., natomiast powództwo w niniejszej sprawie wytoczone zostało w dniu 26 maja 2020 r., przy czym już w dniu 23 maja 2019 r. doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, który rozpoczął bieg ponownie w dniu 23 września 2019 r. Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że niewątpliwie nie doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Wobec powyższego Sąd w punkcie 1. i 2. sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanego Państwowego Gospodarstwa (...) na rzecz powoda kwotę 68.898,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 maja 2019 r., oddalając częściowo powództwo w zakresie roszczenia odsetkowego.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punktach 3. i 4. sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Na koszty poniesione przez powoda w łącznej wysokości 8.845 zł złożyły się następujące kwoty częściowe: opłata od pozwu w wysokości 3.445 zł oraz koszty zastępstwa prawnego w wysokości 5.400 zł - § 2 punkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.). kwota ta została na rzecz powoda zasądzona od pozwanego PGW Wody Polskie, jako przegrywającego proces.

Sąd zasądził od powoda względem pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...), jako wygrywającego sprawę kwotę 5.400 tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalonego na podstawie § 2 punkt 6 ww. rozporządzenia.

Sędzia Larysa Ludwiczak